

AKP hükûmeti kurulduğundan beri “Türk” tartışmaya açıldı; Türkiye’nin adının değiştirilmesi bile teklif ediliyor, terörist cesaretlendiriliyor.

“Türk” adı yok sayılarak Türk’ün hafızası da, tarihi de, şanı da silinmek isteniyor. Etnikçilik teşvik edilerek aramıza düşmanlık ekiliyor.

Türk Adını Silme Planı

Arslan Tekin’in yazı dizisi

Başlarken...

Türkiye bir dönemece girmiştir. Türk’ün adı silinmek istenmektedir. “Türk” bir etnik kimlik olarak gösterilmektedir.

“Türk”, tarihin hiçbir döneminde etnik kimlik olmamıştır. Her zaman bir “çatı”dır ve çatının altında pek çok oda vardır; bütün odaların kapıları birbirine açılır, geçişler çok rahattır, uzun süre birbirinin odasında otururlar, kaynaşırlar, aynîleşirler.

Türkiye’de ise sol liberal, Neo-İslâmcı ve bölücü kesimde “Türk” alerjisi “kin”e dönüşmüştür.

Yazı dizimizin ekseni “Türk’ü silme” çabasının kaynakları ve niçin Türk’ü silmek?

Türk’ü silenler kimlerle benzeşiyor?

Tarihe fazla girmeyeceğiz. Zaman zaman atıf yapacağız.

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ısrarla “Türk” dememeye özen gösteriyor, “Türk” deyince bütün etnik kimlikleri sıralıyor.

Recep Tayyip Erdoğan neden “Türk” demekten, “Türk” ten kaçınıyor, nasıl yetiştirdi ki, “Türk” onu rahatsız ediyor?

İlim ve fikir adamlarımızın görüşlerini de aldık.

Prof. Dr. Yümni Sezen, Prof. Dr. İskender Öksüz, Prof. Dr. Ahmet Bican Ercilasun, Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk, Prof. Dr. Mehmet Halûk Çay, Prof. Dr. Ahmet Taşağıl, Sosyolog Müfit Yüksel, Doç. Dr. Baran Dural “Türk meselesi”nde hassasiyet gösterdiler ve talebimi geri çevirmediler. Kendilerine teşekkür ediyorum.

Yazı dizimize tenkitler gelecektir. Ciddî katkı sağlayanları elbette ele alacağız ve sütunlarımıza taşıyacağız.

□

□

□

Bütün hesapları “Türk”le

“Aydınlar” ın ihanetine bu millet alışkın ama hükûmeti kuranlar bile “Türk”ü “işgalci” görüyor ve Türk’le hesaplaşmaya girişiyor.

TÜRK ADINI SİLME PLANI - 1

Contributed by ulku2

Tuesday, 11 October 2011 11:35 - Last Updated Tuesday, 11 October 2011

Ak Parti hükûmet kurulduğundan beri “Türk” tartışmaya açılmıştır.

Bölücü terörün sebebi bile “Türk” e vurgu yapmak gösterilmiştir.

Sen “Türk’üm” dersen, başkaları da kendi etnik aidiyetini öne çıkar, gibi anlayış hâkim kılınmaya çalışılmıştır.

“Türk”le, Türkiye’de yaşayan insanların bütünü kastedildiği görülmek istenmemiştir.

Önce “anayasal vatandaşlık” kavramı ortaya atılmış, hepimiz anayasal vatandaşlık ipine sıkı sıkı sarılalım, telkininde bulunulmuştur.

Tutmadı.

“Hepimiz Türkiyeliyiz” diyelim anlayışı piyasaya sürüldü.

Tutmadı.

Hatta “Türk” sözünü az söyleyelim, başkası rahatsız olmasın demeye getirildi.

Tutmadı.

Bu sıra Türkiye’de yaşayanlara ne diyelim, arayışları duraksadı ama, hâlâ “hınzır” zihinlerde “Türk” ü silecek nasıl kavram bulurum telaşının alevi için için parlamaktadır!

Türkiye’nin en zenginlerinin kurduğu bir dernekten para alıp anayasa taslağı hazırlayan 23 akademisyen, “ihanet” i daha ileri götürdü ve dili, mensubiyeti, bayrağı tartışmaya açtı; değiştirilebilir, dedi.

Bütün hesapları “Türk” le.

Bu tartışmalar insana acı veriyor.

Kendi ülkemde işgalciyim, ezenim, gaddarım...

Birileri Türk’ü silerek, Türk’ü imha ederek Anadolu’yu işgalciden, ezenden, gaddardan kurtaracak!

“Aydınlar”ın ihanetine bu millet alışkın ama hükûmeti kuranlar bile “Türk” ü “işgalci” görüyor ve Türk’le hesaplaşmaya girişiyor.

“Aydınların ihaneti” dedik. Aydınlar “Türk” ten vezgeçelim, “Türk” ü silelim demeseydi, yıllar yılı bunu işlemeseydi, kendi başlarına bir şey yapmaya korkan, hep “ihanetçiler” in ardına gizlenerek “ok” atan ve Müslümanlığı kimseye bırakmayan, hatta kendi sözlerine gelmeyenleri “zındık” ilân edecek kadar gözleri dönen bazı kesimler “Aydın” makulesinin izinde yürümüşlerdir. Bunlar Marxist gelenekten geliyormuş, bunlar ateistmiş, onlar için hiç önemli olmadı.

“Müslüman Türk” e karşı müttefik ararken Kur’ân’a, Allah’ın sözlerine bile itibar etmediler.

“Türk” ü silmek istediklerinde “Müslümanlıklar” ı da meşkuktur!

Hatta PKK’nın saldırılarına karşı başta sessizdiler.

“Türk” e karşı o kadar içleri hınçla dolu ki, “düşmanımın düşmanı dostumdur.” demeye getirdiler.

PKK saldıracak, vuracak, sersemletecek, zayıflatacak ve bunlar kendilerine yol açacak!

Korkunç!

Yakın zamana kadar bunların ağzından PKK için “terör örgütü” sözünü bile duymadık.

Malûm ricalden bir kişi bile şehitlerin cenaze törenlerine katılmazdı.

Hatta şehitlerin cenaze törenine katılan siyasîleri “istismarcılık” la suçlardı.

□

Norveçli katil Breivik de bir Türk düşmanı!

Norveç'te gencecik 77 insanı katleden ve bütün dünyayı dehşete düşüren Breivik bir Türk düşmanı.

Türkiye'de Türk'ü yok etmek, Türk'ün ardını silmek isteyenlerle Breivik arasında nasıl bir fark var?

Tespitim çok katı biliyorum. Çok kişi mahiyet itibarıyla birbiriyle ilişkisi olmayan benzetme diyebilir.

Breivik ile Türkiye'de Türk'ü bertaraf etmek isteyenler arasında uzun vadede hiçbir farkı yoktur. Öz bir: Türk, Orta Asya'dan çıkıp hem Ortadoğu yoluyla hem Kuzey steplerinden (Deşt-i Kıpçak'tan, Ukrayna ovalarından) Avrupa içlerine akmışlar, Müslümanlıktan önce Türk'ün gücünü göstermişlerdir. Müslümanlığı kabulden sonra kademe kademe Anadolu'ya ve Rumeli'ye yerleşmişler, ardından İstanbul'u almışlar ve yine Avrupa içlerine yayılmışlardır.

“Şark Meselesi” burada karşımıza çıkıyor... Yazı dizimizde “Şark Meselesi” ne ayrıntılı gireceğiz.

Kendisi “Türk” veya “Türk” le var olmuş, Türkleşmiş “etnik” gruplardan gelen bazıları da Breivik gibi...

Breivik Haçlı zihniyetinin bir prototipi... Onu gör, zayıf anında başına gelecekleri bil.

Osmanlı nasıl yıkıldı; Millî Mücadele hangi şartlarda verildi sanıyorsunuz!

Breivik'in kurbanları arasındaki Türk kızı Gizem

□Türk düşmanlarının ortak manifestosu

Breivik yeni Haçlı seferleri istiyor.

Türkleri yok edecek. Bütün Müslümanlar için söylemiyor, Türkler için söylüyor.

Yıllardır katliama hazırlanan Breivik, sesini duyurma yolu olarak ülkesinin başşehrinde hükûmet binalarını hedef alıyor ve kendi vatandaşlarını öldürüyor.

Bu kadar yabancı düşmanı, bu kadar Türk düşmanı neden onların toplu bulunduğu alanlarda “eylem” yapmıyor?

Kendi vatandaşlarını, kendi soyunu öldürerek mi kendisini kabul ettirecek?

Bir manifesto hazırlamış... Manifestosuna “Bir Avrupa Bağımsızlık Bildirgesi 2083” başlığını koymuş. 1518 sayfa ve 1518 sayfa içinde 730 defa “Türk” , “Türkiye” geçiyor.

Asıl hedefi Türkler.

Göreceksiniz, katliamın dehşeti sönmeye yüz tutsun, Breivik'in manifestosu Avrupalının zihninde şekillenmeye başlayacak, onu katliama götüren sebeplerde haklı yön aranacak ve başta Türkler olmak üzere bütün Müslümanlar

hedefe alınacaktır.

Breivik fanları türeyecek, teknolojinin bütün imkânlarını kullanarak “Liderimiz Breivik” diye propaganda yapacaklardır.

Bu manifestonun Türkiye’den de destek bulacağından şüpheniz olmasın.

“Türk” deyince birileri çıldırıyor.

Breivik ve Breivik kafalılar

Breivik ne diyor:

“Türkler, Selçuklulardan bu yana Hristiyanlara katliam uyguluyor.”

Başka ne diyor:

“Avrupa İslâmlaştı. Yeni bir Haçlı Seferi yapılsın.”

Breivik, Selçukluların Anadolu topraklarına gelişiyle Hristiyanların yüzlerce yıldır zulüm uyguladıklarını ve kendilerinden farklı dinden olan kişileri katlettiklerini yazıyor.

Breivik, Anadolu’da, asırlardır Hristiyanları yok etme politikası uygulandığını ispat etmek için 1300’lü yıllardan günümüze Anadolu topraklarında yaşayan Hristiyanların oranını gösteren bir tabloyu da manifestosuna eklemiş. Ona göre 1300’lerde yüzde 95 olan Hristiyanların oranı yüzde 3’e gerilemiş.

Tarih ilmini bilmeyenler böyle kolayca hesaplar yaparlar. İskandinav ülkelerini inceleyin... Çok evvelden Norveç mi vardı, Finlandiya mı vardı, İsveç mi vardı ve hatta Rus mu vardı? Hepsi İskandinav’ın içinde idi.

Tarihin hesabını sormaya kalkarsan, kimse işin içinden çıkamaz.

Breivik’in hesabına bakarak, Türklerin Hristiyanları sistemli yok ettiğini sanırlar. Türkler akın akın Anadolu’ya gelmişler ve nüfus kesafetini sağlamışlardır.

Savaşlarla karşılıklı öldürmelerle kiminin nüfusu artmış, kiminin azalmıştır.

Ama Breivik kafalılar, Türkiye’de de Türk’ü katil gösterebilmişlerdir.

Breivik Kazıklı Voyvoda’ya övgü yağıdırıyor.

Breivik, manifestosunda, Fatih’in 1453’te İstanbul’u fethettikten sonra Avrupa’ya yayılma amacı güttüğünü belirtiyor. Kendisine gönderilen Osmanlı elçilerini de kazığa oturttuğu için “Kazıklı Voyvoda” diye nam salan Vlad Tepes’e övgüler yağıdırıyor. 1459 Papa Haçlı Seferi için çağrısında bulunuyor. Osmanlı üzerine yürümeye tek istekli Kazıklı Voyvoda! 50 bin Osmanlı askerini öldürtüyor.

Breivik, Kazıklı Voyvoda gibi birini övüyor!Breivik’le örtüşen ‘bizimkiler’

Breivik zihniyeti çok önemli... Bu “kafa” yı tanırsak, Türkiye’de ve Türkiye dışında “Türk” düşmanlığının sebep ve neticelerini birbirine bağlamış oluruz.

Breivik’in manifestosunda Türklerin Hristiyanları kestiğini ve en çok da Ermeni kestiğini söylüyor.

Bizim “Türk fobişler” den farkı yok Breivik’in... Onlarda Türklerin Ermenileri katlettiğini yazıp söylüyorlar.

Kendilerinden o kadar eminler ki, Breivik'i bile gölgede bırakacak icraata girişiyorlar. Bilgi, Boğazçı ve Sabancı üniversitelerine “Ermeni katliamı” konferansını ortak düzenlettiriyorlar. İddiaları pervasızca dile getirdikleri Bilgi Üniversitesinde tek ses konuşuyorlar; karşı tezler salona alınmıyor.

Bunlar bizim Breiviklerimiz!

Ne yazık ki, “Müslümanım” diyen Neo-İslâmcılarımız ateistlerle bir olup o tür toplantılara katılabildiler ve Breivik-vari düşüncelere ortak oldular.

Norveçli katil, Türkiye'ye de gelmiş. Demek ki Taşnakçı zihniyetin haberi olmamış; eğer haberleri olsaydı, Boğaz'da bir balık-viski sofrası kurarlardı!

Breivik, Türklere o kadar kin duyuyor ki, Kurtuluş Savaşında Yunanlılara soykırım uygulamışız!

İster inanın ister inanmayın “taraf” ını ortaya koyan birileri Yunanlıların da katliama uğradığını yazabilmiştir!

Breivik'in, Avrupalılardan bir isteği var... Türk'ün yok edilmesi, Anadolu'dan çıkarılması anlamına gelen Sevr Antlaşmasının yürürlüğe girmesi için Avrupa baskı yapsın!

Breivik yalnız değil; Sevr Antlaşması uygulansın, diyecek kadar ileri gidemeyen gazetecilerimiz, diplomatlarımız, “Ne Sevr'i? Medenî Avrupa böyle bir antlaşma önümüze koyar mı? Yok böyle şey!” diyebilmiştir!

□

□ Recep Tayyip Erdoğan'ın Türk alerjisi

“Türk’e karşı şiddetli bir alerji duyuyor ve “üst ırk” gibi idrak ediyor. Müslüman ülkede bir “ırkçılık”tan bahsedilemeyeceğini bile bile, “Türk’e alerji duymasının altında başka şey aramak gerekir. Ona geleceğiz...”

Adalet ve Kalkınma Partisi Genel Başkanı ve Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, değişik zamanlarda “Türk” üzerine şunları söylemiştir:

“Sen ne Mutlu Türk'üm dersen diğeri de Ne mutlu Kürd'üm der.”

“Gazetenin bir tanesi yazmış ‘Türkiye Türkler’in’ diye. Ahlâksız bu, hayasız. Neden eğer bunun dersenez, Türkiye'yi 30'a bölersiniz. Çünkü Türkiye’de sadece Türkler yaşamıyor: Türkiye’de Kürt’ü de var, Laz’ı, Çerkez’i de var. Türkiye’de yaşayan herkes Türk’tür diyor. Olmaz böyle şey. Biz diyoruz ki Türkiye, Türkiye’de yaşayan herkesindir.”

“Biz de, Türkiye’de Türkiyelilik bilincini yakalamalıyız. Bunu bir de Türkiye Cumhuriyeti Vatandaşlığı bilinci ile zenginleştirmeliyiz.”

“Türk milliyetçiliğine de Kürt milliyetçiliğine de karşıyız.”

“Etnik unsurlar vardır. Kürt’ü vardır, Laz’ı, Çerkez’i, Gürcü’sü, Arnavut’u... Boşnak’ı, Türk’ü vardır. Bunlar ülkemizde bir alt kimliktir. Bunun bir tek üst kimliği vardır; o da Türkiye Cumhuriyeti Vatandaşlığıdır.”

“Kürt sorunu ve şu anda adını saymadığımız tüm siyasal, ekonomik veya kültürel sorunlar, ülkenin genel prensiplerinden ayrıştırılmamalıdır. Hepsi, demokratik Cumhuriyet prensipleri içerisinde ele alınmalıdır.”
 (“Demokratik Cumhuriyet”, Abdullah Öcalan’ın işlediği bir tezdır.)

“Türk Türk’üm, Kürt Kürd’üm.

Laz laz’ım, Çerkez Çerkez’im diyebilecek. Hepimizin üst kimliği Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığıdır. Türk, Kürt, Çerkez, Laz aklınıza ne gelirse hepsi Türkiye Cumhuriyeti Vatandaşlığı üst kimliği altında bir ve beraber olacağız. Alt kimliklere saygı duyacağız. Ancak hepimizin bir üst kimliği var. Nedir o? Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlığıdır.”

“Ben de Gürcüyüm. Ailemiz Batum’dan Rize’ye göç etmiş bir Gürcü ailesidir.” (Gürcistan gezisi sırasında söylemiştir.)

Yukarıdaki sözlerden anlıyoruz ki, Recep Tayyip Erdoğan, “Türk” e karşı şiddetli bir alerji duyuyor ve “üst ırk” gibi idrak ediyor. Müslüman ülkede bir “ırkçılık” tan bahsedilemeyeceğini bile bile, “Türk” e alerjisi duymanın altında başka şey aramak gerekir. Ona geleceğiz.

(“Türk alerjisi” değil de yoksa “Türk” düşmanlığı mı desek! Diyemeyiz tabii... Recep Tayyip Erdoğan Bey inançlı bir insandır. “Düşmanlık” inkâr anlamına da gelir, o zaman Allah’ın kelâmıyla ters düşer.) R. T. Erdoğan, içinde çok değişik etnik grupları barındıran ve kültür bağıyla birbirine rapteden “Türk”ü, dar bir alana sıkıştırıyor. “Keşke Türk olmasaydı!”, demeye getiriyor.

“Türk” olmasa ne tartışma olacak, ne çatışma! (Sosyolog Müfit Yüksel, 12 Eylül öncesinde R. T. Erdoğan’la sırt sırta faaliyet gösterdi. Müfit Yüksel’le görüştüm ve her şeyi açık konuştu, nasıl yetiştiklerini anlattı. Onu sonra vereceğim.) Hükûmet ‘milletsiz milliyetçilik’ (!) istiyor

Prof. Dr. İskender Öksüz nâm-ı diğer Ayhan Tuğcugil... Ünlü romancı Emine Işın’su’nun da eşi. Biz onu 12 Eylül öncesinde Devlet dergisinde “Ayhan Tuğcugil” imzasıyla tanıdık. Gazi Üniversitesinde ders veriyor. Star gazetesinde, bir cevap mıydı bilmiyorum, “Milletsiz milliyetçilik aman ne güzel!” (18 Nisan 2011) başlıklı iki gün süren yazısıyla tekrar eski günlere gittik. Tadını unutamadığımız o ironik üslûbuyla “Türk”süz nasıl milliyetçilik yapılabileceğini tahlil ediyor. Yazısından sevgili mektep arkadaşım Yağmur Tunalı vasıtasıyla haberdar olmuşum. (Yağmur Tunalı kıymetli şairlerimizdendir.)

Bizim yazı dizisinde söylemek istediğimiz “Türk’ü silme ameliyesi”ni âdeta özetliyor. Tarihe göndermeler yaparak bugüne geliyor.

Yazı dizimizin başında Norveç’te 77 genci katleden Breivik’in manifestosunu vermiş ve “Türk” düşmanlığının neye dayandığını görmüştük. Breivik’in beyninin bir tarafında Avrupalının “üstün ırk” olarak her şeye hâkim olması gerektiği fikri vardı.

Breivik, Charles Darwin’in “üstün ırk” nazariyesini okumuştur muhakkak. Darwin’in Türk’ü nasıl “aşağıladığını” yazı dizimizin diğer bölümlerinde işleyeceğiz.

İskender Öksüz “Milletsiz milliyetçilik aman ne güzel!” başlıklı makalesinde “Üstün ırk’ın hakim medeniyeti” üzerinde durur:

“Bilimde gerçekler bizim paradigmalarımızı değiştirir. Galiba siyasette bunun tam tersini yapmaya çalışıyoruz: Paradigmamızı değiştirip, gerçeğin de aynı yönde değişeceğini umuyoruz.

Globalleşmeyi alalım veya isterseniz Avrupa Birliği'nin yüksek rütbeli bürokrat stratejisti Robert Cooper'ın tabiriyle “Yeni Liberal Emperyalizm”i. Cooper buna niçin “yeni” diyor?

Çünkü bir de eskisi var. Birinci Liberal Emperyalizm, İngiltere'nin tek kutuplu dünyayı yakaladığı döneme denk geliyor ve 1938'de sona eriyor. Bunu 1956 Süveyş Harbi'ne kadar uzatanlar da var. O devirde hâkim paradigma, “medeniyet” ve “üstün ırk” idi. Batılıların temsil ettiği üstün ırklar, dünyanın geri kalan aşağılık ırklarına medeniyet götürüyordu ve bu, tarihin önlenemez ilerleyişi idi.”Allah bizi aydınlardan korusun!”

Önce Türkiye'de “aydın” deyince ne anlaşıldığını bilelim... Sonra Prof. Dr. İskender Öksüz'ün niçin “Allah bizi aydınlardan korusun!” dediğinin sebebini okuyalım.

Prof. Dr. Erol Güngör (1938-1982) Türkiye'de aydın ihaneti üzerine kafa yoran kıymetli ilim adamlarımızdandır. Onun “aydınlara” üzerine fikirleri:

“Aydın insan sadece 'sokaktaki adam'tipinin haberdar olmadığı bu bilgilere sahip olan kimse değildir. Onu halktan ayıran taraf, her şeyden önce bu farklı ve ileri seviyedeki bilgiyi kazanabilecek bir zihni terbiye ve düşünme metodu kazanmış olmasıdır. O, bir hâdise ile karşılaştığı zaman 'bu nedir?'sualini sormaz, çünkü bu suale alacağı cevap onun ancak görüneni anlamak için de vasat insandan daha fazla bir zihni gayret sarfetmeye ihtiyaç yoktur. Aydın, gördüğü şeyler arasında bir sebep-netice münasebeti bulmaya çalışarak halkın dar ve sathî dünyasının ötesinde objektif realiteyi kavramaya uğraşır. Halkın dünyası inançlara, kanaatlere dayandığı halde, aydının dünyası daima ispat ve tahkik mevzuu olan bilgilere dayanır.”

Türkiye'de aydın tahkik etmeden “düşmanlık” güder; yeter ki adına “Türk” desinler!

Prof. Dr. İskender Öksüz, “Allah bizi aydınlardan korusun!” der ve şunları yazar

“Gazeteci Robert Fisk'in, bizim Osmanlı topraklarının emperyalistlerce ele geçirilişini anlatan kitabının adı, 'Medeniyet Uğrunda Büyük Harp: Orta Doğu'nun Fethi' başlığını taşır. Fisk burada babasına verilen bir madalyanın arkasındaki tuhaf slogana atıf yaparak o dönemin paradigmasıyla eğlenmektedir. Üstün ırkların getirdiği bu medeniyetten, aşağılık ırklar pek de memnun kalmadı: Biz, Hindistan, Çin, İran, Filipinler...

Peki, Türk entelektüeli? Bizim kolumuz bacağımız koparılırken bile, o 'medeniyet' paradigmasına sadık entelektüellerimiz vardı. İbrahim Kiras, İngilizler Afrika'da Boer'lere saldırdığında İngiliz Sefareti'ne destek dilekçesi veren Tevfik Fikret, Samipaşazade Sezai ve Recaizade Mahmut Ekrem'i sayıyor. İsmail Safa'yı da ekleyebiliriz. Bu 'aydınlara dilekçesi' imzacıları arasında, yanılmıyorsam, aşağı ırklara karşı medeniyet için İngilizlerin yanında gönüllü asker yazılma arzularını belirtenler de vardı.

Medeniyet ve üstün ırk paradigması ile baktığımızda Avrupa'dan damızlık getirilmesini öneren Abdullah Cevdet de bize o kadar ters gelmez. Allah bizi aydınlardan korusun!”

Zamanımızda “aydın” denilen makule, PKK'nın akıl hocalığına soyunmadı mı?! “Türk”ü silmek isteyen zihniyete yol göstermiyor mu?! 'Kültür' ve 'ırk' milliyetçiliği

Prof. Dr. İskender Öksüz, gazeteci İbrahim Kiras'ın, “Cumhuriyet'in kusuru, Gökalp yerine Akçura'ya meyletmesidir.” demeye getirmesini açma ihtiyacı duyar:

“Şimdi gözüme şu paradigma paradigmasını takmışken Akçura ve Gökalp'e de bir bakayım. Akçura şöyle yazar: 'O zamanlar (19. asrın başlangıç ve ortalarında) Avrupa'da milliyet düşünceleri, Fransız Büyük İhtilaliyle, soy ve ırktan

çok vicdanî isteğe dayanan Fransız kaidesini milliyet esası kabul ediyordu... Vakta ki milliyet kaidesi, Almanlar tarafından hakikî vakalara daha yakın bir surette, milliyetlerin esası ırk olmak üzere tefsir olundu ve bu tefsirin galebesi demek, evvelâ 1870-71 seferiyle Napolyon ve Fransa imparatorluğu tekerlendi...'

Özetle: Fransızlar ilerlerken onların savunduğu kültür -isterseniz terbiye- milliyetçiliği hâkim paradigmaydı, Almanlar galip gelince onların savunduğu ırk paradigması hâkim oldu. Aynen de böyle oldu. Bu zaferi kutlamak için Almanların diktiği koca anıt-kadın hâlâ Alsas-Loren'e bakar. O gün bu gündür, o zafer, Almanların kazandığı son harptir.

Gökalp, 1923'te Türkçülüğü anlatırken Akçuraoğlu Yusuf Bey'den çok farklı şeyler söyler: O halde millet nedir? İrkî, kavmî, coğrafi, siyasi, iradî kuvvetlere tefevvuk ve tahakküm edebilecek başka ne gibi bir rabitamız var? İçtimaiyat ilmi ispat ediyor ki, bu rabita terbiyede, harsta, yani duygularda iştiraktır.

Gökalp'in Türkçülüğü böyledir. "Türkçülüğün Esasları" nın müellifinin Türkçülükten anladığı da, müsaade ederseniz önemlidir ve diğer bütün yorumlardan daha önemlidir. Evet sizin yorumunuzdan da, benim yorumumdan da önemlidir.

Gökalp'in, çağının ötesinde isabet gösteren tespiti yapabilmesinin birden fazla sebebi var. Bunlardan birincisi muhakkak ki Gökalp'in dehası ve bilgisidir.

□

Ah Türk milleti olmasaydı!

Prof. Dr. İskender Öksüz yeni paradigmaları anlatıyor. İsim vermeden doğrudan Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın sözlerini yorumluyor: Milliyetsiz milliyetçilik nasıl olacak?!

"Şimdi yeni paradigmalarımız var. Milliyetçilik Türk insanının kolay kolay terk edemeyeceği bir kavram. Stratejik düşünen siyasiler ve yazarlar da bunun farkında. Ancak bir problem var: Millet!

Türk milleti olmasa, milliyetçilik yapmak son derece kolaylaşacak, fakat gelin görün ki, millet var. Acaba, içinde millet olmayan, hele hele hiç Türk milleti olmayan bir 'milliyetçilik' mümkün değil midir?

Bölge milliyetçiliğine karşıyız... Mezhep milliyetçiliğine karşıyız. Etnik milliyetçiliğe karşıyız. Türkçülüğe de karşıyız! Daha birkaç gün önce bir yazarımız MHP'nin milliyetçilikten Türkçülüğe kayma tehlikesinden bahsediyordu. Başbakanımız benzer bir pozisyon alıp 'Kürtçülüğe de Türkçülüğe de karşıyız' dediğinde meselâ Türk Ocağı'ndan da çıt çıkmamıştı. Türk Ocağı, Türkçüler tarafından Türkçülük için kurulduğuna göre, Ziya Gökalp kusura bakmasın ama anlaşılan bu da kesinleşti. İçinde zerre kadar soy, kavim, ırk bulunmasa da Türkçülüğe de karşıyız. Adı yetiyor!

Özkırmılı Hoca ne güzel söylemiş: Kalkınmakta olan ülkelerin milliyetçilikleri kötüdür. Gelişmiş ülkelerinki iyi. Zaten gelişmişlerinkine milliyetçilik değil vatanseverlik denir.

İmdi... Türkiye için muhakkak ki yepyeni bir paradigma doğmaktadır. Türkiye'de milliyetçiliğe taraftarız ama içinde millet olmamalı. Kesinlikle Türk Milleti olmamalı. Ama "milletimiz" olmalı!

Durum netleştğinde lütfen bana da bildirin, Türk Ocağı'na yeni bir isim aramaktayım: Milletimizin Ocağı gibi bir şey. Eski bir hars heyeti üyesi olarak istirham edeceğim."

İskender Öksüz Hoca "Türk Ocakları nerede?" diyor ama, Türk Ocakları, Türk Yurdu'nun Aralık 2004'te çıkan 208'in sayısını "Türk'ün Vatanında Türkiyelilik Hikâyesi Üzerine Tartışmalar" olarak yayınladı. Türk Yurdu'nun bu sayısındaki makaleleri de ele alacağız.

Türkiye'nin adı Avrasya olabilir“Türk” diyemeyenler, demekten imtina edenler o dönemde MTTB, Millî Selâmet Partisi Gençlik Kolları ve Akıncılar Derneği içinden yetişmişlerdir. Recep Tayyip Erdoğan, Metin Yüksel ve Müfit Yüksel'le aynı dönemde “lider” konumundaydı.

Müfit Yüksel, “İslâmcı” tabir edilen kesimin çok itibar ettiği bir isimdir. ODTÜ'de sosyoloji okumuştur. Ailece tanınırlar. Babaları Sadreddin Yüksel (1920-2004) bir din âlimidir. Bir ağabeyi Metin Yüksel, akıncıların liderlerindendi. Recep Tayyip Erdoğan'la aynı dönemdendir. 23 şubat 1979'da Fatih Camisinin avlusunda Ülkücülerle karşı karşıya geldiler, vurularak öldürüldü. Aslında Akıncılarla Ülkücüler birbirlerine silâh çekmezlerdi. Konumuz bu değil... Müfit Yüksel'in büyük ağabeyi Edip Yüksel, farklı bir dinî anlayışın peşinden gitti.

Müfit Yüksel'le İstanbul Fatih'te buluştuk. Anlattıkları, Recep Tayyip Erdoğan'ın nasıl bir atmosferde yetiştiğini ve neden “Türk”, “Türk milleti” diyemediğine, dediğinde de dilinin neden dolandığına açıklık getirecekti.

“Türk” diyemeyenler, demekten imtina edenler o dönemde MTTB, Millî Selâmet Partisi Gençlik Kolları ve Akıncılar Derneği içinden yetişmişlerdir. Recep T. Erdoğan, Metin Yüksel ve Müfit Yüksel'le aynı dönemde “lider” konumundaydı. MSP'de Necmettin Erbakan'ın dizi dibinde faaliyet göstermiş, önce Beyoğlu Gençlik Kolları Başkanlığı, ardından Fatih Gençlik Kolları Başkanlığı, sonra İstanbul İl Gençlik Kolları Başkanlığı yapmıştır.Erdoğan'ın danışmanından Avrasya teklifi

1995-1998 yılları arasında Recep Tayyip Erdoğan İstanbul Belediye Başkanıyken dört yıl onun danışmanlığını da yapan Müfit Yüksel'in söylediklerini not aldım. Açıklama mahiyetindeki parantez içleri bana aittir.

“MTTB, 1969'da İslâmî duyarlılığı olanların yönetimine geçti. Solun elinden alınmıştı. Daha öncesinde CKMP (sonra MHP oldu)'ye yakın gençlerin elindeydi. Kayseri'de kongre toplandı, Burhanettin Kayhan'ın genel başkan seçilmesiyle İslâmî çizgiye kaydı. MTTB binasına o yıl bir bomba atıldı ve Mustafa Bilgi adında bir genç şehit oldu. (Mustafa Bilgi'ye Ülkücüler de sahip çıkmışlar ve 'Ülkücü şehit' saymışlardır.)

1975'te Rüştü Ecevit'in genel başkanlığı sırasında MTTB'nin bozkurtlu amblemi değiştirildi; hilâl içinde kitap oldu. Bu dönemler Necip Fazıl Kısakürek'in konferanslar verdiği dönemlerdir.

1976'da MTTB'de parçalanma olmuş ve İskenderpaşa Cemaati ile Erenköy Cemaati karşı karşıya gelmiştir. İskenderpaşa Cemaatinin şeyhi Mehmet Zahit Kotku (1897-1980), Erenköy Cemaatinin şeyhi ise Sami Efendi (1892-1984)'dir.

MTTB Başkanlığı, Sami Efendi Cemaatinde kalmıştır. Başkanlığa Cemalettin Tayla seçildi. Necip Fazıl İskenderpaşa Cemaatini desteklemişti.

İskenderpaşa Cemaatinden Yıldız Grubu seçime girmişti. Yıldız Teknik Üniversitesinde aktif bir gençlik kitlesi vardı. O dönemin kavgalarına girme taraftarıydılar ama Sami Efendi Cemaati çatışmalardan uzak duruyordu.

Akıncılar Derneği 1976'da kuruldu. Derneğin genel merkezi Ankara'da idi. MSP'ye bağlı faaliyet göstermiştir. Kurucu başkan Tefrik Rıza Çavuşoğlu idi, sonra Mehmet Tezel oldu. Ardından İstanbul şubesi kuruldu. Yakup Kaldırım başkan idi.

Tayyip Bey, Beyoğlu, Fatih, sonra 1978'de İstanbul İl Gençlik Kolları Başkanlığı yaptı.

Akıncılar Derneği ve MSP Gençlik Kolları iç içeydi. Akıncılarda ve partide 'Osmanlıcılık' fikri hâkimdi. Sonra Müslüman Kardeşler literatürü girmeye başladı. Müslüman Kardeşlerin fikrî öncüleri Hasan el-Bennâ, Seyyid Kutub, Mevdudî, Said Havva'nın kitapları okunurdu. Bu kitapların çevrilip yayınlanmasına Hilâl Yayınlarının sahibi Salih Özcan öncülük etmiştir.

Millî Mücadele'yi başlatanlara, Osmanlı'yı yıktılar, gözüyle bakılıyordu. Cumhuriyet kurulduktan sonra dindarları tasfiye etmişlerdi.

Birinci Meclis'e (23 Nisan 1920-1 Nisan 1923) olumsuz tavır yok; çünkü herkes var. Ama Mustafa Kemal kadrosuna

TÜRK ADINI SİLME PLANI - 1

Contributed by ulku2

Tuesday, 11 October 2011 11:35 - Last Updated Tuesday, 11 October 2011

bir tavır var.

‘Türk’ diye adlandırmaya sempatiyle bakılmaz. İslâmiyet geri plana itiliyordu.

Kimse Türk’le kavga etmez; çünkü, padişah Türk’tü.

Mustafa Kemal Irak’ta Türkmen’i kendisinden sayıyor, Kürt’ü saymıyor. Kürtler de imparatorluk bakiyesidir. Kırılma noktalardan biri budur.

Türkiye ya genişleyecek ya da parçalanacak.

Osmanlı’nın yani imparatorluk bakiyesinin çekilebileceği en son sınırdayız.

Genişleme ise komşularıyla federasyon kurarak olur.

‘Türkiye’de yaşayan herkese Türk’ denmiştir. Niçin ‘Türk’ densin? Onun için tepki çekiyor. ‘Türk milleti’ yerine ‘Müslümanlar’ denmelidir.

Lozan Antlaşması bir zafer değildir. Hitler, Versay Antlaşmasını yırttı; Türkiye de Lozan Antlaşmasını yırtabilir, İkinci Dünya Savaşı şartlarında 1940’lı yıllarda, fırsat varken tekrar genişleyebilirdi.

‘Ne Mutlu Türk’üm diyene’ sözüne karşıydık. Başkaları da bu ülkede yaşıyor.

Ulus-devlet değişmelidir.

20’li, 30’lu yıllarda şekillenen ideoloji devam edemez, herkes kendisini etnik kimlikle ifade edebilmelidir. Kimlikler yasaklanmamalıdır.

Anayasa’nın ilk üç maddesi tartışmaya açılmalıdır.

Resmî ideoloji giderse ülke parçalanır, deniyor.

Diyoruz ki; resmî ideoloji gitsin ama ülke parçalanmasın. Parçalanmama çok önemlidir.

Müslümanlığın asırlardan beni getirdiği ortak değerler ön plana çıkarılmalıdır.

Ülkeye ‘Türkiye’ denmesi bile tartışmaya açılabilir; meselâ, ‘Avrasya’ denebilir.

Türkiye parçalanırsa ikinci Balkanlar, ikinci Endülüs olur. Bunu istemiyoruz.

Rumeli göçmenleri kendilerini bu ülkenin asıl sahipleri gördüler, aşırı laik tutumu benimsediler, kimlikleri inkâr ettiler.”

Recep Tayyip Erdoğan’ın eski “dava” ve mesaî arkadaşı Müfit Yüksel’in anlattıklarını dikkate alın, bir de Başbakan’ın ilk hükûmeti kurduğundan beri dile getirdiklerini. Benzeşenleri ve benzeşmeyenleri hemen bulursunuz!Alman Alman’dır Türk Türk değildir!

“Türk” rahatsız ediyor. Türk insanının değişmez kaderi. “Türk” olarak savaşacaksın, “Misak-ı Milli’nin hepsini bile içine alamadan, Kerkük-Musul hattı, hatta Nahcivan ve hatta Batum, sınırlarına dâhil edilemeden, eldekine çok şükür diyeceksin ve bunu dahi savunurken “Türk milleti” olarak ortaya çıkacak ve kimse buna itiraz etmeyecek ama devletin sınırları kurulduktan sonra “Niye Türk?” diye itiraza uğrayacaksın...

Garabet bir bizde var. “Büyük devletler”in halkı “Fransız”dır, “Alman”dır, “Amerikan”dır, “İspanyol”dur, “İtalyan”dır...

TÜRK ADINI SİLME PLANI - 1

Contributed by ulku2

Tuesday, 11 October 2011 11:35 - Last Updated Tuesday, 11 October 2011

Türkiye'nin halkı "Türk" değildir; asla ve kat'a olamaz!

Türkiye'nin adını da değiştir; Anadolu Federe Devleti olsun (Turgut Özal'ın teklifidir. Onu da yazacağım. Belli elit kesimin dışında kimsenin bilmediği bir şeyi daha yazacağım; devletin adının "Türkiye" diye tescillendiği yıllarda, bu ada itiraz edenleri, devletin adı "Anadolu" olsun diyenleri. "Anadolu" adını teklif edenler, şimdiki "Türk" düşmanlarının ağababaları değil... Onlar millî kültürümüzün mümtaz simalarıdır; kaygıları başkadır.)Anayasa'nın başlangıcı ve değişmez maddeleri

Anayasa'nın değiştirilemez maddeleri ve "Türklük" vurgusu AKP'yi, CHP'yi ve BDP-PKK'yı rahatsız etmektedir. Türklüğü ilgilendiren şeyler Anayasa'dan çıkarılırsa her şey düzelecektir. Bu şuna benzer:

"PKK'nın isteklerini karşılırsak sükûnet sağlanır; öyleyse verelim!"

Başka bir benzetme aklınıza geliyorsa söyleyin yazalım!

Anayasa'nın "Başlangıç"ında "Türk" ve "Türklük" vurgusu sık yapılmaktadır. "Başlangıç" 1995'te ve 2001'de iki defa değişikliğe uğramıştır.

"Dibace"yi okuduğumuzda kimin neden rahatsız olduğu daha rahat anlaşılacaktır.

Önce Başlangıç'ı, sonra Anayasa'nın ilk iç maddesini vereceğiz:

BAŞLANGIÇ (Değişik: 23.7.1995-4121/1 md.)

Türk Vatanı ve Milletinin ebedî varlığını ve Yüce Türk Devletinin bölünmez bütünlüğünü belirleyen bu Anayasa, Türkiye Cumhuriyetinin kurucusu, ölümsüz önder ve eşsiz kahraman Atatürk'ün belirlediği milliyetçilik anlayışı ve O'nun inkılâp ve ilkeleri doğrultusunda;

Dünya milletleri ailesinin eşit haklara sahip şerefli bir üyesi olarak, Türkiye Cumhuriyeti'nin ebedî varlığı, refahı, maddî ve manevî mutluluğu ile çağdaş medeniyet düzeyine ulaşma azmi yönünde;

Millet iradesinin mutlak üstünlüğü, egemenliğin kayıtsız şartsız Türk Milletine ait olduğu ve bunu millet adına kullanmaya yetkili kılınan hiçbir kişi ve kuruluşun, bu Anayasada gösterilen hürriyetçi demokrasi ve bunun icaplarıyla belirlenmiş hukuk düzeni dışına çıkamayacağı;

Kuvvetler ayrımının, Devlet organları arasında üstünlük sıralaması anlamına gelmeyip, belli Devlet yetki ve görevlerinin kullanılmasından ibaret ve bununla sınırlı medenî bir işbölümü ve işbirliği olduğu ve üstünlüğün ancak Anayasa ve kanunlarda bulunduğu;

(Değişik: 3.10.2001-4709/1 md.) Hiçbir faaliyetin Türk millî menfaatlerinin, Türk varlığının, Devleti ve ülkesiyle bölünmezliği esasının, Türklüğün tarihî ve manevî değerlerinin, Atatürk milliyetçiliği, ilke ve inkılâpları ve medeniyetçiliğinin karşısında korunma göremeyeceği ve lâiklik ilkesinin gereği olarak kutsal din duygularının, Devlet işlerine ve politikaya kesinlikle karıştırılmayacağı;

Her Türk vatandaşının bu Anayasadaki temel hak ve hürriyetlerden eşitlik ve sosyal adalet gereklerince yararlanarak millî kültür, medeniyet ve hukuk düzeni içinde onurlu bir hayat sürdürme ve maddî ve manevî varlığını bu yönde geliştirme hak ve yetkisine doğuştan sahip olduğu;

Topluca Türk vatandaşlarının millî gurur ve iftiharlarda, millî sevinç ve kederlerde, millî varlığa karşı hak ve ödevlerde, nimet ve külfetlerde ve millet hayatının her türlü tecellisinde ortak olduğu, birbirinin hak ve hürriyetlerine kesin saygı, karşılıklı içten sevgi ve kardeşlik duygularıyla ve "Yurtta sulh, cihanda sulh" arzu ve inancı içinde, huzurlu bir hayat talebine hakları bulunduğu;

TÜRK ADINI SİLME PLANI - 1

Contributed by ulku2

Tuesday, 11 October 2011 11:35 - Last Updated Tuesday, 11 October 2011

FİKİR, İNANÇ VE KARARIYLA anlaşılacak, sözüne ve ruhuna bu yönde saygı ve mutlak sadakatle yorumlanıp uygulanmak üzere,

TÜRK MİLLETİ TARAFINDAN, demokrasiye âşık Türk evlatlarının vatan ve millet sevgisine emanet ve tevdi olunur.

Anayasa'nın değişmez ilk üç maddesini hatırlayalım:

MADDE 1: Türkiye Devleti bir cumhuriyettir.

MADDE 2: Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devletidir.

MADDE 3: Türkiye Devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür. Dili Türkçe'dir.

Bayrağı, şekli kanununda belirtilen, beyaz ay yıldızlı al bayraktır. Milli marşı "İstiklal Marşı'dır. Başkenti Ankara'dır."CHP'nin Türk alerjisi

Yeni CHP'de "Türk" yok sayılmak isteniyor. Ki bu partiyi Mustafa Kemal kurdu. Mustafa Kemal Türk Ordusu'nun Başkumandanıydı ve Türkiye Cumhuriyeti'nin cumhurbaşkanı.

CHP'de geçen dönem milletvekiliyi yapan Prof. Dr. Esfender Korkmaz, Kemal Kılıçdaroğlu parti başkanı olduktan sonra CHP içinde de "Türk"ü silme çalışmasının hızlandırıldığını yazmıştır.

"Neden Türk'e ve Türklüğe dolaylı ve dolaysız sürekli saldırı oluyor?" diye soruyor ve cevabını da veriyor:

"Başta gelen nedeni, AKP ve Yeni CHP'nin Türk'e ve Türklüğe karşı tutumudur. Bu tutum nedeniyle, 'Türkiye de Türk yoktur' iddiasında bulunanlar bile oldu.

2010 yılında, AKP gurup başkan vekili, "Türk sözünü anayasadan çıkaracağız" dedi. Yeni CHP de Türklük karşısında tutum geliştirdi... Örneğin, bir YCHP parti meclisi üyesi 2010 yılı Ekim ayında, "Ne mutlu Türküm diyene gibi otoriter bir anlayışın dilenmiş olması talihsizliktir" dedi ve ilave etti 'Andımız yerine Rakel Dink'in sevgilim diyen mektubunu okutmamız.'

Yeni CHP'nin bu söze hiçbir tepkisi ve uyarısı olmadı.

31 Mart 2011'de Kılıçdaroğlu 'anayasadan Türk tanımı kaldırılıp yerine Türkiye Cumhuriyeti vatandaşdır denilebilir' şeklinde bir açıklama yapmıştı.

Genel başkan yardımcısı Süheyl Batum, anayasa taslağını açıklarken, anayasanın 66. maddesinin 'Türk devletine vatandaşlık bağı ile bağlı olan herkes Türk'tür yerine, Türkiye vatandaşdır şeklinde yeniden düzenleneceğini' ifade etti.

Siyasi partilerin bu yaklaşımı, sözde Ermeni soykırımı iddiasında olanlara da cesaret verdi. (Esfender Korkmaz, Yeniçağ, 3 Ağustos 2011)

Parti yönetimine gelmiş insanların ciddiyetsizliği ortada... Bu kadroyla bu parti nereye varabilir?!

□

□ Şark Meselesi Türk'ü yok etme planıdır!..

Şimdiki oyun Şark Meselesi'nin bir parçası...

Hedef Türk'ü etkisizleştirmek, Anadolu'dan silmek...

Neo-İslâmcılar ve sol liberaller bu oyunun iç aktörleri

Şark Meselesi Türk'ü imha planının önemli ayağıdır. “Şark Meselesi”nin ne olduğunu öğrendikten sonra Sol liberal, eski Marxistlerle kol kola giren Neo-İslâmcıların nasıl kendi bindikleri dalı kestiklerini göreceksiniz.

“Şark Meselesi”, 1815'te Viyana kongresinde ortaya atıldı. Bu kongrede Avrupa ülkeleri bir araya gelmişti. Rus Çarı Aleksandr, kongreye katılan delegelerin dikkatini Osmanlı sahasında Rumların üzerine çekmek, ilgilenmelerini sağlamak için bir konuşma yaptı. Ancak, Avusturya ve İngiltere Rusya'nın genişlemesini istemediklerini için teklifi reddettiler. Yine Ruslar kongrede ikili ilişkilerle Osmanlı topraklarındaki Hristiyanların durumuyla ilgili görüş alışverişine girdiler ve vaziyeti “Şark Meselesi” olarak adlandırdılar. Önce Osmanlı bütünlüğü korunacak, Hristiyanlar için imtiyaz istenecekti. Sonra mesele mahiyet değiştirdi, Balkanlardan Osmanlı'nın atılması, ardından Osmanlı topraklarının paylaşılması gerektiği söylenmeye başlandı.

İstanbul Rumlarından Georgios Govessis'in yazdığı “1878'de Şark Meselesi ve Osmanlı Rum Basını” (İstanbul 2002) kitabında, İstanbul'da çıkan haftalık “Cumartesi Revüsü” adlı Rumca gazeteyi inceler. Gazetenin ilk çıkış tarihi 22 Aralık 1877'dir. 52 sayı yayınlanmıştır. Son sayısı 13 Aralık 1878 tarihli. G. Govessis'in bahsettiğine göre siyasî bir gazetedir ve siyasî yazıların hemen hepsinde “Şark Meselesi” işlenmiştir. 29 Aralık 1877'de çıkan ikinci sayısında “Şark Meselesi'nin Tabiatı ve Geçirdiği Evreleri” başlıklı imzasız bir makaleye yer verilir. Şark Meselesi'nin kökü çok eski

Georgios Govessis'in bu makaleyi değerlendirmesini ve alıntılarını vermek istiyorum (Yazarın Türkçesinde biraz problem vardır.):

“... Bu makaleye göre Şark Meselesinin kökenleri antik çağlarda bulunmaktadır. Esas mesele ise Avrupa ve Asya'nın (dünyalar) arasında bulunmaktadır;

‘İklim ve coğrafya faktörleri yüzünden despotik rejimlerini tercih eden akıncı ve göçebe olan Asya halkları ve demokrasiye düşkün, hür olan ve bilimleri seven Avrupa haklarıdır. Bu iki halkı iki kıta ortak sınırları olarak tanıyan Ege Hellisponos, Vosporos ve Karadeniz suları karşı karşıya getirmektedir’.

İşte bu tam bu aşamada Şark Meselesi başlamaktadır. Batı (Avrupa) dünyasını yaratan eski Yunanlılar ise Asya dünyasının o zamanki liderleri olan Persler ile bu bölgede, bu denizlerde karşı karşıya gelmişlerdir. Böylece Şark Meselesi M. Ö. 5'inci Yüzyıl'daki Yunan-Pers savaşları ile başlamıştır.

‘Asya'yı temsil eden ağır, yavaş hareketli ve kalabalık Pers ordusu, Avrupa'yı temsil eden az sayıda bulunan çabuk hareketli ve akıl ile savaşan Atina ordusu, Maraton'da karşı karşıya geldiler ve Atinalılar bu savaşta Avrupa'yı kurtardılar. Maraton savaşı alanında binlerce Pers askeri ölü düştü ve bu savaş alanı Avrupa'nın en büyük zaferinin biri halinde ebediyete kadar bir simge olarak kalacaktır.’

Bu makaleye göre Yunan-Pers savaşları Şark Meselesi'nin ikinci evresi ise Büyük İskender'in zamanında Hellenizm'in artık Parikles'in ve 5'inci asrın güçlü Hellenizmi değildi. İlk Yunan-Pers savaşlarından sonra ‘Pelepenez Savaşı’ olarak tanınan iç savaş Hellenizme büyük zarar vermiştir. Büyük İskender Persleri yenerek Hindistan'a kadar ilerledi ancak onun ölümünden sonraki Hellenizm Asya'yı tamamen Yunanlılaştırmak için yeterince güçlü değildi.

Büyük İskender zamanında yozlaşmaya başlayan Hellenizm, Perikles demokrasisinin sağlam Hellenizmi değildi. Bu yüzden Büyük İskender'in zaferleri Şark Meselesi'ni çözmemiştir.

Gördüğünüz gibi bu makaleye göre Şark Meselesi; ‘medeni’ Avrupalılar ve ‘vahşi’ Asyalılar, demokrasiyi ve bilimleri seven Avrupa dünyası ve akınları arasında kronik bir meseledir. Tabii ki bu iki dünyanın ortak sınırları Balkanlar ve Anadolu bölgesi olmuştur.

Bu görüşler Batı Avrupa ülkelerinde 1878 yıllarında Şark Meselesi üzerine hâkim olan görüşlerdir. Coğrafya ve iklim faktörleri yüzünden akıncı olan Asyalılar hakkındaki teori Morgan ve Darwin teorilerine çok yakındır. Böylece Batı Avrupa üstünlüğünün kökenleri tarihle ve iklimle ve coğrafya ile izah edilmektedir. Ve tabii ki Batı medeniyetinin temeli Antik Yunan medeniyeti olduğu için Yunanlılar bu teoride (Özellikle Antik Yunanlılar) büyük ve önemli rol oynuyorlardı. Bu teori hem Batı Avrupa devletlerinin bölgedeki çıkarlarını hem Yunanistan’ın ‘milli bütünleşme’ ideolojisinin işine yaramaktaydı...” (s. 64-65).Hedef İstanbul’u almak

Georgios Govessis, kitabında Yunanistan’ın ‘milli bütünleşme’ ideolojisini de açıklamaktadır:

“Ocak 1844’de başbakan olan İoanis Koletis, Yunan Parlamentosu’nda 1922’ye kadar Yunanistan’ın resmi milli ideolojisi olan ‘Megali İdea’yı açıkladı. ‘Megali İdea’ Balkan ve Anadolu Yunanlıları’nın bir Yunan Devleti’nin çatısı altında kapsanmasını (toplanması) açıklıyordu; ‘Yunanistan Krallığı bütün Yunanistan değildi. O Yunanistan’ın yalnızca bir parçasıdır. Hellenizm’in iki büyük merkezi vardır; Atina ve Kostantinapolis. Atina sadece Kraliyet Başşehridir. Kostantinapolis ise bütün Helenlerin sevinci ve ümidi olan büyük başkenttir.” (s. 38)

Bunları ben yazmadım, bir İstanbullu Rum vatandaşımız araştırdı ve buldu. Muhtemelen bu vatandaşımızın yüksek lisans veya doktora tezidir bu kitap.

“Şark Meselesi”nin ne olduğunu anladınız mı?

Kostantinapolis’in, yani İstanbul’un geri alınmasıdır.

Bunun manası nedir biliyor musunuz?

Türkler Anadolu’dan sürülecek... Ya öldürülerek bitirilecek, ya gidin geldiğiniz yere denilecek.

Modern dünyada buna izin verilemez diye düşünebilirsiniz...

Avrupa’nın ortasında yaşanan dramlar uzak zamanda değil... İkinci Dünya Savaşını bir tarafa bırakalım, Bosna’da, Kosova’da binlerce insanın katli “medeni” “üstün ırk” Avrupalının yüksek müsaadesiyle olmuştur. Sonra “Yeter!” diyenler de onlardır ama acı tortuları bıraktıktan sonra. Zaten “Yeter!” demeleri de, müsaadenin sınırını gösterir.

Adınızı değiştin; “anayasal vatandaş” deyin, “Türkiyeli” deyin (Büyük talihsizlik! “Türkiyeli”de de “Türk” var!), ne dersiniz deyin siz “onlar”ın gözünde “Türk”sünüz.

Nereye gitseniz “Türk” peşinizi bırakmıyor.

En iyisi başa dönmek ve “Türk” kalmak!Türk derken Müslüman mı kastediliyor?

Şu tez hep işlenmiştir: Avrupalılar Türkler derken Müslümanları kastediyor.

Hayır, Müslümanları kastetmiyor, Türkleri kastediyor. Avrupalının Araplar üzerine sözlerine niçin rastlamıyoruz? Araplar da Müslüman olarak İspanya’nın neredeyse tamamını içine alan Endülüs’te birçok devletler ve beylikler kurmuşlardır.

Özellikle Balkan halkları Türkler vasıtasıyla Müslüman oldukları için onlar “Türk” görülmüştür... Ama Türklere düşmanlık Müslüman oldukları için değildir.

Bunu şundan çıkarmak mümkündür: Atilla Hun’dur ve Hun eşittir Türk’tür. Avrupalı “barbar” olarak Atilla’dan

TÜRK ADINI SİLME PLANI - 1

Contributed by ulku2

Tuesday, 11 October 2011 11:35 - Last Updated Tuesday, 11 October 2011

bahsederken (gerçi Roma'yı gerçek barbarlardan kurtaran da Atilla olmuştur ya!) “Türk” diyordu ve Atilla Müslüman değildi; çünkü ekmel din henüz gelmemiştir.

Türk düşmanı, “Türk” deyince kendisini “günah”a girmiş sayan ve tabî bir milliyetten iğrenmekle Allah’ın emirlerine de karşı gelen ve asıl o zaman “günah”a giren Osmanlı Müslümanlarımız, hiç kendilerine pay çıkararak Türk’ü milliyet mülâhazasının dışında görmeye kalkışmasınlar.

Kur’an-ı Kerîm’de buyruluyor:

“Ey insanlar! Şüphe yok ki, biz sizi bir erkek ve bir diğiden yarattık ve birbirinizi tanımanız için sizi boylara ve kabilelere ayırdık. Allah katında en değerli olanınız, O’na karşı gelmekten en çok sakınanınızdır. Şüphesiz Allah hakkıyla bilendir, hakkıyla haberdâr olandır.” (Hucurat: 49/13)

Demek ki, “Türk”ü inkâra gitmeyeceksin!

Kısaca; Avrupalının düşmanlık göttüğü Müslümanlar değildir Türklerdir.

Yine kısaca; İstanbul’u alan Araplar değil, Türklerdir.

Kastedilenin Türkler olduğunun bir delili daha size..

Ey Osmanlı Müslümanlarımız!

Kafanızı nereye döndür-seniz Türk vardır, bu ırk olarak Türk’tür; kavram olarak da Türk’tür, genel ad olarak da Türk’tür.

Ahirette Türklüğünden mi sorulacak, Müslümanlığından mı diyerek mugalata edip kendinizi küçük düşürmeyin.

Bir dünya yok iki dünya var.

Biri üzerinde yaşadığımız dünya, ikincisi ahiret.

Ahiret ne kadar gerçekse, üzerinde yaşadığın dünya da o kadar gerçektir. Ve dünyada milliyetler var. Milliyetin varlığı da Kur’an-ı Kerim’in buyruğudur.

Nasıl Müslümansınız! Nasıl Türk’ü yok sayarsınız ve nasıl Türk’ü küçültmek, azaltmak, silmek için özel gayret gösterirsiniz!

Hiçbir Müslüman ülke yoktur ki, milliyet kötülensin, yok sayılsın, sadece Türkler kötülenir, Türkler yok sayılır.Azınlık raporu bile yazdılar

“Türk”ü silmek için, Başbakanlık çatısı altında bir komisyon kurulmuştu. Resmî adı “Başbakanlık İnsan Hakları Danışma Kurulu” idi. Bu kurul “Azınlık Hakları ve Kültürel Haklar Çalışma Grubu Raporu” hazırladı ve kıyamet koptu. Danışma Kurulu’nun başı Prof. Dr. İbrahim Kaboğlu raportörü ise Prof. Dr. Baskın Oran... Başkan Prof. Dr. Kaboğlu, bir basın toplantısıyla “Azınlık Raporu”nu okumak isteyince Türk Eğitim Sen yöneticilerinden Türk Kamu-Sen Genel Sekreteri Fahrettin Yokuş elinden alıp kağıtları yırtmıştı. Bu yırtmanın sembolik anlamı “Türkiye’yi böldürtmeyeceğiz!” idi.

Hepsi şaşkın oturup kıldı ve bir daha “Azınlık Raporu”na dönemediler.

Bu raporu Türkiye’de “Neo-İslâmcı” kesim desteklemiştir. Aşağıda raporun özetini, “keşke kabul edilse” diye veren Neo-İslâmcı kesimin önde gelen yayın organı Haksöz’dür.

“Raporda özellikle ‘azınlık’ tanımı ve hakları azınlık statüsü ile değil de eşit muamele açısından ele alınıyor, kültürel hakların mevzuat ve uygulama açısından ilerletilmesi üzerinde duruluyor, dil, ulus ve Türkiyelilik konuları tartışmaya açılıyordu.

Türkiye, Lozan Anlaşması’na göre sadece Ermenileri, Rumları ve Yahudileri azınlık olarak değerlendiriyordu. Oysa AB ve dünya eğilimlerine bu yaklaşım ters düşüyordu. Bu nedenle de azınlık kavramı, ‘bireyin kendini toplumun diğer kesimlerinden farklı olarak görmesi ve bunu kimliğinin vazgeçilmez unsuru sayması’ anlamında ele alınmalıydı. Bu anlamda azınlık hakkı denildiği zaman, özel bir statü hakkı değil, toplum içinde eşitlik hakkı ön plana çıkmalıydı.

Raporda Türkçe ve Türk kavramı da tartışmaya açılıyordu. Mevcut Anayasa’nın 3. maddesindeki ‘Türk Devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür. Dili Türkçe’dir.’ ifadesi bir dayatmayı, dayatma ise bölünme riskini getirmekteydi. Çünkü bu kullanıma göre Türkçe, anayasal olarak, herkesin zorunlu dili haline geliyordu. Bu nedenle 1982 Anayasası’nın bu değiştirilemez maddesi 1961 Anayasası’ndaki ‘Resmi Dil Türkçe’dir’ hükmüne geri dönülerek değiştirilmeliydi. Böylece Türkçe kullanmanın zorunluluğu resmi işleyişle sınırlandırılmış olacaktı. Ayrıca TC’nin kurucu unsuruna Türk denildiğinde, diğer alt kimlikler dışlanmış olmaktaydı. Abdullah Öcalan’ın İmralı savunmasında yaptığı veya serbest bırakıldıktan sonra Leyla Zana’nın Avrupa’daki konuşmalarında kullandığı gibi, ‘Kürtlerin de Türkiye Cumhuriyeti’nde asli kurucu unsur olduğu’nu savunmak, bu sefer de diğer alt kimlikleri dikkate almamak demek olacaktı. Zaten üniter devletin sıkıntıları da, asli olarak görülen kimliğin dışındakileri hesaba katmamaktan kaynaklanıyordu. Oysa üniter devlet, tek ve aynı hukuk sisteminin uygulanmasını ifade etmeli, kurucu unsur açısından bünyesini zedeleyen Türk ulusu yerine, bütünleştirici bir tanımlama olarak vatani merkeze alan ‘Türkiyelilik’ kavramını kullanmalıydı.

Bu rapor, bazılarını çok kızdırdı. Çünkü bu konular Türkiye’nin tabularıydı. Vatan hainliği veya bölücülükle suçlanma ve yargılanma riskini göze almadan tartışılmayacak konulardı. Ama bu, devletin resmi danışma raporuymuş ve bu konular Dışişleri Bakanlığı’nda verilen seminerlerde de işleniyordu.

‘Azınlık Hakları Raporu’ ile başlatılan tartışmalar, artık TC devletinin açıkça Türk ulus teorisiyle yönetilirken büyük sıkıntılar çektiğini, resmi ideoloji tezlerinin yıprandığını ve bir çok alanda da delindiğini gösteriyordu. Toplumu birleştirici yeni tanımlara ve açılımlara ihtiyaç vardı.” (“Türkiyelilik / Türkiye Milleti Tartışması ve Yeni Ulusçuluk”, Haksöz, Sayı: 166/167, Ocak/Şubat 2005)

Yazıda bahsedilen “Türkiyelilik” meselesine ayrıca geleceğiz. Biliyorsunuz, “Türkiyelilik”i Recep T. Erdoğan hararetle savunmuştu.

□

□ Padişaha itaati İslâmın şartı yaptılar

Osmanlıcılar padişaha bağlılığa Allah’ın emri gibi inanırlar. Cumhuriyet onları bu yüzden rahatsız eder; Cumhuriyeti kuranlar Türk’üz dedikleri için onları sevmezler.

Türkiye’de “padişahlığı” yüceltenlerin ve hatta “padişahlık” davası güdenlerin, “Osmanoğulları” diye yanıp tutuşanların şuuraltında yatan “Mustafa Kemal”in padişahlığı yıktığı fikridir. Böyle telkin edilmiş, böyle öğretilmiştir. Çünkü, “ulu’l-mr”e itaat yok edilmiştir. Padişah bir “halife”dir. Allah’ın yeryüzündeki temsilcisidir. (Padişahın bir insan olduğu, hataları sevdaları olabileceği akla getirilmiyor.) Hâlbuki tarihi inceleyenler bilirler ki halifelik ilk dört halifeden sonra bitmiştir. Emevîler ve Abbasîler birbirine düşmandır, Emevîler Hz. Peygamber’in sülâlesine aman vermemişlerdir.

Ehli Beyt’le savaşanların halifelik iddiası kadar abes bir şey olabilir mi? Emevîlerden sonra Abbasîler geliyor; onlar da Halifelik iddiasında... Birbirinin boğazlarına sarılan Müslümanların halifeliği babadan oğula geçirmesi düşünülebilir mi? Onun için bu halifelik meselesi ne kadar tartışıldı, bilemiyorum ama tarihçiler bunda bir sakatlık olduğunu muhakkak biliyorlardır. Onun için “halifelik” sembolik bir isimdir ve Müslümanları bir arada tutmak

gayesiyle sıkı sıkıya sarılan manevî bir makamdır. Bu da önemli tabîî; ama gerçekleri örtmek için kullanılacak bir argüman olmadığı bilinmelidir; hiç kimse halifelîği dolayısıyla sultanlığı ve hâliyle padişahlığı dinî bir makam olarak görmemelidir.

Daha Osmanlı'nın gelişme çağında ve daha Halifelik Osmanlıya geçmeden İbn Haldun (1332-1406), Sultanlığa (padişahlığa) itaatin dinî bir vecibe gösterilmesine itiraz etmiştir. Dünyada sosyolojiyi kuran ve birçok ilimlere ilk kapıyı açan büyük İslâm âlimi İbn Haldun Mukaddime'sinde "Devlet, düzen tamam olduktan sonra asabiyete ihtiyaç duymayabileceğine dair" alt başlığı altında "Sebebi şudur" demiş ve şunları yazmıştır:

"Devlet ilk kuruluş çağında yabancı bir kuvvet gibi olup, ona alışmadığı için, halkın hükûmete boyun eğmesi zor olur. Halk ona ancak kuvvetinden dolayı boyun eğer. Çünkü halk henüz onun idaresine alışmamış, ona itaati âdet etmemiştir. Devlet reisliği belli bir düzen üzere bir soyda karar bularak ve hükümdarlık birinden öbürüne, oğullarına geçtikten ve biri arkasından başkaları hüküm sürdükten sonra, insanlar o devletin ilk hâlini unuturlar. Hükümdarlık o sülâleden gelenlerin tabîî olan hakkı şeklini alır ve onlara boyun eğmenin dinî bir vazife olduğu bir inanç hâline gelir. Kalplerde bu inanç yerleştikten sonra, insanlar inançları koruyarak savaştıkları gibi, onların düşmanlarıyla savaşırlar. Bu inanç hasıl olduktan sonra kuvvetli bir asabiyete muhtaç olmazlar, bu sülâleye itaat artık Allah'ın kitabına inanmak gibi değişmez bir inanç hâlini alır. İşte bundan dolayı kelâm ilmine dair eserlerin son taraflarına, imamet meselesi iman akidelerinden olarak eklenmiştir. Güya imamet imanının şartlarından biridir." (Mukaddime I, haz. Süleyman Uludağ, 2009, s. 374)

İbn Haldun burada "asabiyet"ten bahsediliyor değil mi?

"Nedir 'asabiyet'?" diyeceksiniz

"Asabiyet" İbn Haldun'un çok üzerinde durduğu sosyolojik bir vak'adır. Biz kabile bağı, milliyet bağı, soy bağı diye açıklayabiliriz. Yani İbn Haldun "milliyetçilik" demeden milliyetçilik üzerinde durmuştur.

"Asabiyet" hükmetmenin en önemli dayanağıdır. Osmanlıcılığın iflası

Hükmedeni, hükmedilen ya "zillullah" sayacak, yeni Allah'ın gölgesi sayacak, ona dinî bir kurum gibi görüp itaat edecek, ya da hükmeden hükmünü yürütebilmek için kendi kavmine, kendi soyuna, kendi milliyetine dayanacak.

Osmanlı'da öyle olmadı mı? Önce "asabiyet"ine dayandı, sonra imparatorluk hâline gelince, halkın kafasına "zillullah" olduğunu yerleştirdi. Padişahlıkta kim itiraz edebilir?

Osmanlı, Osmanlı araştırmalarının yetkin ismi Dr. Mehmet Genç'in dediği gibi önce Türklerin kurduğu, sonra Türkçe konuşanların idare ettiği devlet oldu. Çünkü çok genişlemişti ve içinde pek çok milliyeti ve etnik grubu barındırıyordu.

Türkiye Cumhuriyetinde ilk kuruluşu, kurucu unsura yani yine Türklere dayanmıyor mu!

"Osmanlıcılık" iflâs etti; "İslâmcılık" kırk parça oldu...

Geriye Osmanlı'nın da esası olan aslî unsur kaldı: Türkler!

Türkler vatan edindikleri, üzerinde imparatorluğun temelini attıkları toprakları "misakı millî" ilân edip savunmaya geçmediler mi?

Savunmaya geçerken "milliyet"i esas kabul eden bütün etnik gruplar gönüllü aynı çatının altına girmediler mi?

Eğer Türkiye, Osmanlı gibi genişlese, içinde pek çok milliyeti ve etnik grubu barındırsa, yine o zaman "Türkçe konuşanların idare ettiği" ülke olur ama şimdi "asabiyet"e dayanmaktan ve bu "asabiyet"le, akrabalıkla olsun, gönülle olsun vazgeçilmez güçlü bir rabita kuranlarla devleti idame ettirmekten başka yol yoktur.

Bu kadarı girizgâh... "Asabiyet" meselesine döneceğiz.

Şimdi sultanlık (padişahlık) meselesinin ayrıntısına girelim.Halkı kandırmak için hadis düzdüler

Prof. Dr. Süleyman Uludağ, son derece önemli bu hususu daha da açmıştır:

İbn Haldun burada gayet önemli bir noktaya dikkat çekmektedir. Şöyle ki, padişah sülâlesine, sultanların nesline, hükümdarların zürriyetine ve hanedanların nesebine teslim olmak ve boyun eğmek halk arasında dinî bir inanç hâline gelmiştir. Onlara göre hanedana itaat, Allah'ın değiştirilemez ve karşı gelinemez bir takdiri ve fermanıdır. Padişah da Allah'ın arzdaki halifesi, gölgesi ve vekilidir. Bir kere mesele böyle anlaşıldı mı, artık o konuda dinî olanla olmayanı birbirinden ayırdetmek çok zordur. Hele halk arasındaki bu telakkîler devlet ve din adamları tarafından pekiştirilirse, mesele çok daha müşkül bir hâle gelmektedir. Din âlimlerinin, imamet ve hilafet konusunu kelâm ve akâid kitaplarının son tarafına alarak bu meseleyi itikadî ve dinî bir konu olarak ele almış olmaları, bu sahada verimli ve yararlı çalışmalar yapılmasına engel olmuştu, tecrübe ve müşahedeye dayanılarak tarihten ve sosyal hayattan getirilen delillerle, kalıplaşmış katı kanaatleri değiştirmek mümkün olmamıştır. Hanedana yaranmak veya hanedanın teşvikiyle din adamlarının uydurdıkları hadisler veya en azından rivayet ettikleri düzme hadisler meseleyi daha da karmaşık bir duruma sokmuştur. Bu hadislerden birine göre, 'Sultan arzda Allah'ın gölgesidir. Zayıflar ona sığınır, mazluma o vasıta ile yardım olunur. Kim dünyada Allah'ın sultanına ikramda (iktidarına yardımda) bulunursa, Allah da kıyamet günü ona ikramda bulunur' Sultan âdil olursa sevap alır, raiyyenin ona teşekkür borcu vardır, şayet zulüm, hıyanet ve gaddarlık ederse, vebali boynuna, ama raiyyeye sabretmek düşer. Böyle bir inanç ve terbiye ile yetişenler padişaha karşı gelmeyi Allah'a karşı gelmek, padişahlığı ve saltanatı kaldırmayı da dini ortadan kaldırmak şeklinde anlamışlardır. An'ane ve tatbikatın hâkim kıldığı bu telakkî bir tarafa bırakılarak meselenin İslâmı ile olan münasebetine bakılacak olursa görülür ki, İslâm'da saltanat, hanedanlık ve padişahlık yoktur. En azından Hz. Peygamber ve ilk dört halife zamanında krallığa dayanan bir rejim ve idare anlayışı mevcut değildir. İslâm da devlet idaresinin ve teşkilatının nasıl olacağına dair ne bir âyet ne de bir hadis vardır, idarenin şeklinden ve teşkilatın tarzından ziyade önemli olan adalet, hürriyet, müsavât gibi esaslardır. Bu esaslar hangi idarede ve teşkilatta daha iyi gerçekleşirse, İslama en yakın olan devlet şekli olur. Bu husustaki bilhassa Şîîlerin, imameti, nasıl dinin temel esaslarından biri haline getirdiği, bu inan, Araplardan ve Türklerden ziyade, padişahlığa alışmış ve bu sahada çok eski ve köklü an'aneleri bulunan İranlılar arasında yayıldığı dikkate değer bir hâdisedir."İbn Haldun: Onlar millet biz değiliz!

Prof. Dr. İskender Öksüz, Anayasa'dan "Türk"ü hatırlatan her şeyin çıkarılmak istenmesinin sebebini sorduğumuzda şu cevabı verdi:

"Bizden millî olmayan bir devlet talep edilmektedir. Millî olmayan devletten tabiatıyla 'Türklük' çıkarılacaktır. Bu öyle bir sunulmakta, 'bazı düşünür ve yazarlar' bu konuda da fikir birliğini öyle yüksek sesle tekrarlamaktadırlar ki... Sesler o kadar yüksek, o kadar birbirinin aynı ve kendinden emin ki insan tereddüde düşüyor. Acaba gerçekten dünyada devletler anayasalarından millet isimlerini çıkardılar da bizim haberimiz mi olmadı? Merak ettim, gidip Fransız, Alman, İspanyol, Yunan anayasalarına baktım.

Fransız Anayasası başlangıcı: "Fransız halkı vakarla ilan eder ki..." (Fransa halkı değil!) Metinde Fransa "iki defa," Fransız "5 defa" geçiyor.

Alman Temel Kanunu başlangıcı: "Tanrı ve insanın huzurunda... Alman Halkı, kurucu iktidarlarını kullanarak..." (Almanya halkı değil!) Temel kanunda 45 defa "Alman", 17 defa "Almanya" denmektedir. Almancada metinde kelime işlemciyle bu ayrımı yapmak kolay. Alman: Deutsch. Almanya: Deutschland.

Yunan Anayasası tamamen "Elenler" için kaleme alınmış. Meselâ vatandaşların kanun önünde eşitliğini değil, Elenlerin kanun önünde eşitliğini öngörüyor!

İspanya Anayasası'nda "İspanyol" 20 defa geçiyor. İspanya 26 defa.

Sonuçta önceki tespitimize dönüyoruz: Onlar millet, biz değiliz. Fransa Fransızların, Almanya Almanların, fakat Türkiye hepimizin!"

Sosyolog Prof. Dr. Vedat Bilgin, Türkiye’de kimliklerin ayrışmasına ve “Türk”ün etnikçiliğe irca edilmesine dikkati çeker:

“Eğer etnik kimlikler bir siyasal özne haline getirilmeye kalkılırsa, çoğulcu bir yönetime dönük isteği değil, etnik bir grubu yönetime egemen kılmaya yönelik arzunun şiddeti ortaya konulmuş olur ki, bu arzu ancak karşıt arzuları kışkırtır.

Devletçi yöntemin yaratmak istediği homojen ‘yeni halk’ projesini demokratikleşme süreci başarısız kılmıştır. Türk milleti dediğimiz tarihsel varlığın sokaktaki yansıması olan halk, zaten hiçbir zaman bunu etnik bir kimlik olarak algılamaz, esasen de değildir.

Bugün uygulanmakta olan terörün desteğinde baskıyla ve çeşitli lobilerin katılımıyla sürdürülen etnik kimliği siyasal özne kılma projesi, bu sebeptendir ki, karşıt bir tepki olarak giderek Türk diye bilinen tarihsel varlığın ayrışmasına yol açmaktadır. Kendisinin bir etnik kimlik olarak neye dayandığını sorgulayanların arttığı bir iklim giderek yayılmaktadır.

Türklük, etnik yapıların geride bırakılıp, tarihsel bir sentez olarak akraba kültürlerden ve halklardan oluşan bir yapıdır. Bunca yaşanandan sonra, bu sürecin geri çevrilmeye çalışılması, Türkiye’nin varlığına karşı bir tavrıdır.” (Vedat Bilgin, “Türk kimliği etnik kimlik olur mu?”, Bugün, 23 Mayıs 2011) Hangi ‘ulu’l-emr’e İtaat?

Prof. Dr. Süleyman Uludağ, bir ilâhiyatçıdır ve dinî meseleleri en iyi o bilecektir.

Hoca, yukarıdaki cümleleri kılı kırk yararak söylemiştir. Kimseye itiraz edecek bir nokta bırakmamıştır.

Padişaha kayıtsız şartsız bağlananlar ondan karın doyuranlar, padişahı ilâhlaştırmışlardır; padişaha itaati dinî bir gereklilik hâline getirmek için Kur’an’ı ve sünneti kendilerine göre istedikleri gibi yorumlamışlar, hatta hadis uydurmuşlardır.

Allahu Teâlâ, “ulu’l-emr” e itaati buyurmuştur ama hangi “ulu’l-emr”? Karşılığı Kur’ân’da:

“Ey iman edenler! Allah’a itaat edin. Peygamber’e itaat edin ve sizden olan ulu’l-emre (idarecilere) de. Herhangi bir hususta anlaşmazlığa düştüğünüz takdirde, Allah’a ve ahiret gününe gerçekten inanıyorsanız, onu Allah ve Resûlüne arz edin. Bu, daha iyidir, sonuç bakımından da daha güzeldir.” Nisa, 4/59)

Hangi ulu’l-emr’e itaat edilecek? Sizden olanlara! Sizin milliyetinizden de diyebiliriz; hâl ve hareketi size uyanlara da...

Siyaset kitaplarında bunlar uzun uzun anlatılmıştır.

Bir önceki ayette de “adaletle hükmetme”yi buyurur:

“Allah size, emanetleri mutlaka ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emrediyor. Doğrusu Allah, bununla size ne güzel öğüt veriyor! Şüphesiz ki Allah hakkıyla işitendir, hakkıyla görendir.” (Nisa, 4/58)

Hiçbir ayette babadan oğula geçen bir “ulu’l-emr”den söz yoktur.

Şu hususu unutmayın... Sultanlığı “ilâhlaştırma”, yazı dizimizin asıl konusu “Türk”ü yok saymanın da esasıdır.

Adliye binalarında “Adalet mülkün temelidir” diye yazar.

Hiç mülk nedir, diye düşündünüz mü?

Mülk devlettir.

Mülk sahiplenilen bir şeydir.

Kim sahipleniyor?

Hükümdar, yani sultan, yani padişah...

Hükümdar, “asabiyet”ine dayanarak mülkünü sağlamlaştırdıktan sonra kimin ne yaptığıyla ilgilenmez; yeter ki, kendisine dokunulmasın ve yeter ki mülk yani devlet elinde kalsın.

■ Türkiye’nin adı değişsin!

Türk’ten o kadar nefret ediyorlar ki ‘Türkiyelilik denmesini bile kabul etmiyorlar, Türkiye adının değişmesini istiyorlar Turgut Özal ‘Anadolu Cumhuriyeti’ni teklif etmeyi düşünmüştü

“Türk” dememek için o kadar çok laf dolandırıldı ki... Kendilerini Türk sayanlar hiç düşünülmeyle açık açık Türkiye’nin adı dahi tartışmaya açıldı. Kimi “Anadolu Cumhuriyeti” olsun dedi, kimi “Avrasya Devleti”... Başka isimler de teklif edilmiştir. Osmanlı’nın bakiyesi olduğumuza göre, artık “Osmanlı” adını da alabiliriz! “Yeni Osmanlılık” kavramı tartışılıyor şu sıra... “Yeni Osmanlı Devleti” gayet uygun, komşularımızı içimize alamasak da “hâmilik” ederek kendimize tabii bir sınır da çizeriz.

Turgut Özal (1927-1993), ilgi çekici bir kişilik. Ağustos 1984’te, PKK, Eruh ve Şemdinli’yi bastığında başbakanı. “Üç beş çapulcu” demiş ve tatile çıkmıştı. Saldırıyı hiç önemsememişti. İki ilçe basılıyor, iki ilçe esir alınıyor, devlet daireleri tahrip ediliyor, insanlar ölüyor ama Turgut Özal, hâdiseyi önemsemeden tatile çıkıyor.

Turgut Özal, iş ciddiye bindiğinde, terörü değil, bu defa Abdullah Öcalan’ı önemsemi. Onunla ara bulmaya kalkıştı. (Aracı kişi, Amerika’nın Irak’a cumhurbaşkanı yaptığı Celâl Talabanî’dir. Talabanî, Turgut Özal ve A. Öcalan’la ilişkilerini Londra’da Arapça yayınlanan El-Wasat’ta ayrıntılı anlatmıştır. Tercümesinin tamamını İmralı’daki Konuk kitabımda verdim. Tarihi bir belgedir.) Federasyonun tartışılabilceğini söyleyerek, “federe devlet neden olmasın?” demeye getirdi.

Çok enteresandır. Recep Tayyip Erdoğan 2003’te Başbakan oldu, haftada bir iki şehit cenazeleri gelmeye başladı; o ise hiç oralı değildi. Hiçbir şehit cenazesine gitmedi ve hatta “PKK terörü” diye bir ifade bile kullanmadı. En acısı, Ak Parti’yi kurma merhalesinde iken 14 Ocak 2000’de Avustralya’nın SBS radyosunun kendisiyle mülâkatında iki defa “sayın Öcalan” demiş ve “şehit”i Abdullah Öcalan’ın aldığı “kelle” diye anmıştı. Erdoğan’dan “Bu sözü sehven kullandım. Halkımdan özür diliyorum.” cümlesini bile duymadık. Özür dilediyse hatırlatın lütfen! Üstelik şehit yakınlarının şikâyeti üzerine 1 kuruş manevi tazminat cezası da verildi. Turgut Özal’ın ‘Anadolu Cumhuriyeti’

Turgut Özal, “federasyon”u milletin kafasına sokmak istedi, Recep Tayyip Erdoğan ise “Türk”ü silerek PKK’yı durduracağını sandı.

Recep Tayyip Erdoğan’ın çok önemsemiği, bugünden yarına olabilecekmiş gibi her yerde dile getirdiği “Türk değil, Türkiyeliyiz” sözüne geleceğim ama önce Turgut Özal’ın şu “Anadolu Cumhuriyeti” meselesine açıklık getirelim.

Ali Kırca’nın “Siyaset Meydanı” programında, Turgut Özal’ın kardeşi eski İçişleri Bakanlarından Korkut Özal, açıklamıştır; kendisine abisi Türkiye’nin adının “Anadolu Cumhuriyeti” olarak değiştirilmesini istediğini söylemiş.

Nazif Okumuş arkadaşımız da aynı programda... “Acaba yanlış mı duyuyorum! Bu ne cür’et!” dercesine: “Sayın Bakan, söyledikleriniz kayda giriyor” diye Korkut Özal’ı ikaz ediyor. Korkut Özal ise oralı olmuyor.

Turgut Özal açıkça “Türk dediğin nedir ki...” demiştir. Bunu kabinesindeki bir Bakandan bizzat dinledim. Turgut Özal, Türk’ün bir “halita” olduğunu söylemek istiyor. Ne olursan ol... “Türkiye’de yaşayan herkes Türk’tür” dersin,

dilin mi kirlenir! Demedin de ne oldu? Kimileri çıkıp “otonomi” ilan ettiler!Anadolucuların ‘Anadolu Cumhuriyeti’

Türkiye’de Anadoluculuk hareketi Cumhuriyetin kuruluşundan önce başlamıştır. Dr. Köksal Alver Anadoluculuğu özetlemiştir:

“Anadoluculuk, ilk kez 1918 yılında ortaya atılmış ve büyük öğreti ve hareketlere (Turancılık, Osmanlıcılık ve İslamcılık) tepki olarak çıkmıştır. Anadoluculuk, Anadolu toprağının Türk ulusunun gerçek ve tek vatani olduğu tezini işlemiş, Anadolu coğrafyasını kimliğin temel kurucu unsurlarının en önemlileri arasına sokmuştur. Bu haliyle de toprağa dayalı bir ulus ve ulusçuluk anlayışını temsil etmiştir. Türk ulusu ile Anadolu coğrafyası arasında birbirini etkileme ve tamamlama derecesinde bağ kuran Anadoluculuk, bir haklılaştırma çabası içerisinde. Anadolu, hem Türk kimliğinin yeniden tanımlanması ve şekillenmesinde hem de Türkiye’nin Batı ile doğrudan ilişki kurmasında işlevsel bir coğrafyadır.” (Köksal Alver, “Anadoluculuk ve Hilmi Ziya Ülken” AKÜ Sosyal Bilimler Dergisi, Haziran 2001)

Hilmi Ziya Ülken (1901-1974), çok genç yaşında, 1919’da bu fikri yaygınlaştırmak için bir arkadaşıyla “Anadolu” adlı dergi bile çıkarmıştır.

Cumhuriyetin kuruluşundan sonra Anadolu Mecmuası neşir hayatına girmiştir. 12 sayı çıkabilen bu dergide Mehmet Halit (Bayrı), Mükrimin Halil (Yınanç), Hilmi Ziya (Ülken), Ziyaeddin Fahri (Fındıkoğlu) ve daha birçok tanınmış yazarın makaleleri çıkmıştır. Bu dergiye dair sonra köşemde ayrıntılı yazacağım. Sadece derginin yazı işleri müdürlüğünü de üstlenen ünlü folklorcu Mehmet Halit Bayrı (1896-1958)’nin neden “Türkiye Cumhuriyeti” değil de “Anadolu Cumhuriyeti” olması gerektiğini izah eden bir makalesi intişar etmiştir. Makalede “Tamamen müstakil bir varlık arz eden Anadolu Selçukî Devleti temeli ve binası kendine mahsus bir ihtişamdır” dedikten sonra şöyle devam eder:

“Anadolu’yu istilâ eden Türkler, Oğuz Türkleri, tabiri diğerle Türkmenlerdir. Bunlar Anadolu’ya geldikleri zaman burasını o kadar çabuk, o kadar kuvvetle Türkleştirdiler ki, gören dünya yaratıldığından beri Anadolu’yu Türk sanırdı. Anadolu’nun bu suretle sür’at ve sühûtle Türkleşmesine sebep, maruz kaldığı istilânın asker istilâsı değil, millet istilâsı olmasıydı. Anadolu’yu fetheden ordular askerî kitlelerden fazla bir millet kitlesi idi. Bu kitlede din, ahlâk, âdet, an’ane, lisan, hayat ve mazi birdi. Bu vahdet bir çığ hâlinde eski Anadolu’yu ortadan kaldırıyor, yerine yepyeni bir Anadolu ikame ediyordu. Bu yeni Anadolu toprağıyla, taşıyla, havasıyla, suyuyla, güneşiyle eski Anadolu’dan büsbütün başka, büsbütün ayrı idi. Yeni Anadolu, eski Anadolu gibi üzerinden müteaddid milletlerin seli akan bir mecra, bir geçit ve bu itibar ile coğrafi bir mefhum değil, bir vatan ve bir tarihî unvanı. Muhtelif harplerle, zaferlerle bu vatanın hudutları çizildi. Şarkı, garbı, şimali, cenubu belli oldu. Türk istilâsından sonra cereyan eden tarihî vak’alar, Anadolu’nun hudutlarını o derece sarahat ve kat’iyyetle tayin ve tespit etmiştir ki, bugün artık onların değişmesi çok zayıf bir ihtimal ile de vârid ve mümkün görünmez. ‘Asıl hakikat Anadolu Cumhuriyeti’

Mehmet Halit Bayrı sonra bu topraklara “Türkiye Cumhuriyeti” değil “Anadolu Cumhuriyeti” demek gerektiğini yazar:

“Vatan Anadolu’da, Anadolu milleti tarafından tesis edilen devletin bir ‘Anadolu müessesesi’ olduğunu kaydettik. Şu hâlde bu müesseseye isim vermek isterken hakikate göz kapayarak Selçukî, Osmanlı Devletleri unvanı gibi iğreti, mücerred, hatta manasız bir ad takmak câiz olmaz. Çünkü Selçukî ve Osmanlı devletleri kadar bugünkü cumhuriyetimiz de bir Anadolu müessesesi, binaenaleyh ismi ‘Anadolu Cumhuriyeti’dir. Bu cumhuriyete Türkiye Cumhuriyeti demek, onun mahiyetini değiştirmeye teşebbüs etmektir. Filvâki Turquie kelimesi eski muahedenâmelerde devletimizin unvanı olarak kullanılmıştır. Şu kadar ki, bunun tercümesi olan ‘Türkiye’ ve ‘Türkiye’ tabirleri biri Latince, diğeri Arapça uydurulmuş iki lugattir. Eskiden Frenkçe Turquie kelimesi, muahedelerimizde ‘Türkistan’ suretinde tercüme edilmiş, padişahlar bunu ‘biz ki Türkistan ve ... memâlikinin hükümdarı falanıza...’ suretinde istimal eylemiştir. Bu hâlde göre Türkiye kelimesi eskiden beri memleketimizde benimsenmiş bir tabir değildir. Hele bu tabirin devletimize alem olarak kabulü kimsenin hatır ve hayalinden bile geçmemiştir. Mukaddes Anadolu Cumhuriyetini bu tabir ile tevsîme kalkışmak, bizce şimdiye kadar olanlara zamîmeten tarihimizi son bir defa daha tahrip etmektir. “(Mehmet Halit (Bayrı),” Asıl Hakikat”, Anadolu Mecmuası,

S. 8, Kasım 1924)

Mehmet Halit Bayrı ve Anadolucuların “Anadolu Cumhuriyeti” deyişleriyle Turgut Özal ve gibilerinin “Anadolu Cumhuriyeti” deyişleri arasında hiçbir benzerlik yoktur. Anadolucular “Türk”ü öne çıkardıkları ve bütün Anadolu’yu tabir caizse silme “Türk” gördükleri için Latince den Türemiş “Türkiye” yerine “Anadolu Cumhuriyeti” denmesini istemişler, şimdiki ise adında “Türk” var diye “Türkiye”yi kaldırıp başka isim vermenin sevdasına düşmüşlerdir. Millî Mücadele’de bir zaferin sevinci

Falih Rıfık Atay (1894-1971), İstanbul’da Millî mücadele’yi destekleyen yazarlar arasında yer almıştır. Daha Yunan askeri Anadolu’dan çıkarılmadan, nihaî zafer ilân edilmeden, İşgal altındaki İstanbul’da Yahya Kemal’in fikrî öncülüğünde yayınlanan Dergâh dergisinde “Millî Cereyanın Zaferi” başlığıyla Sakarya Zaferinin sevincini kâğıda döker:

Meşrutiyet günlerine kadar Türk ve Türkiye kelimeleri, ancak Frenk gazetelerinde okuduğumuz ecnebî tabirlerdi. Şimdiki neslin çocukluğuna veya gençliğine tesadüf eden eski devirde Türk kelimesinin manası “taşralı” idi. Türkler, eski medeniyet harabesinin karanlık mahzenleri içinde mahpus, asrın havâ-yı nesîmîyi değiştiren rüzgârlarından ve yeni bir insaniyet yaratan genç inkılâplardan haberdar değillerdi. Bu memleket, asrın ortasında kendi kendine çürüyüp göçen bir harabe idi ve bu sessiz inkıraz karşısında kollarını kavuşturup bekleyen emperyalizm biliyordu ki, bu bina sefih ve gafil vârislerinin başına çökmek üzereydi ve o enkazın kendisinden başka müşterisi yoktur.

Fakat vaktâ ki, Meşrutiyet bu eski ve yüksek zindan duvarları üstünde bir rahne gibi açıldı, gözlerimiz yeni ziyayı gördü ve ciğerlerimiz taze havayı tattı. Emperyalizm bir müddet düşündü. Şüphesiz kendi kendine dedi ki: “Meşrutiyet de Tanzimat-ı Hayriye gibi bir nûmayişten kalmadır!” Ve Meşrutiyet alaylarını, eski azîm harabenin içinde, cücelerin raksına benzetti ve için için gülerek seyretti.

Fakat o gün ki, Türkler yeni asrın bizden gizli kalmış tılsımını, “milliyet” hakikatini sezer gibi oldular. O gün ki, evvelâ bir söz gibi dillerde dolaşan yeni fikirler, bir aşk gibi gönüllerde yerleşti. Emperyalizm bu harabeyi iskân eden milyonlarca insandan kıskanmadığı şeyi, henüz rüşd sahibi olmayan millî çocuktan kıskandı ve milliyet fikrini rüşd kazanıp malikâneye tasarruf etmekten men etmek lüzumunu hissetti.

Bu tarih, seyirci emperyalizmin birden bire her taraftan meş’ûm faaliyetine başladığı tarihtir. Bu müthiş faaliyet esnasında içimizde halâskâr-ı milliyet fikirlerini, harabenin tahribine sebep addedenler çok oldu. Hatta bütün felâketlerin mesûliyetini millî cereyanın genç ve masum omuzlarına yükletenler bugün bile nadir değildir.

Fakat ortada bir muammâ vardı. Bu çocuk, rüşte erer gibi olduğu günlerde boğulup “mukadder” facia tamam olacak mıydı?

Millî cereyanın ortaya attığı bütün halâskâr fikirler “millî vatan”, “millî hürriyet”, hatta “millî lisan” fikirleri tehlikede idi. Mütarekenin ilk günlerinde bu buhranı hepimiz hissettik. Millî cereyan hârice göre siyasî nizam-ı âlemi bozmaya çalışan bir türedi, dâhildeki köhne siyasîlere nazaran ancak memleketi mahvetmeye yaramış bir muzır bid’atti.

O günlerdedir ki, bir maarif nâzırı mekteplere Türk kelimesini kullanmamayı tamîm etti.

Millî kiraatler değişti. Millî sözü tıpkı Meşrutiyetten evvelki Türk sözü gibi tahkire, tehzile ve mesûliyete yarar bir tabir oldu. Hatta hece vezniyle yazan şairler harp ve felâket mesûlleri arasına katıldı.

Suikast müthişti. Halâskâr fikir her taraftan muhasara edilmiş, bin türlü entrika ile boğulmak değilse bile memleketten kim bilir kaç sene için nefyedilmek üzere idi.

İşte o zaman Anadolu mücahedesini millî vatan ve millî istiklâl mücahedesini olarak doğdu ve Sakarya Zaferi millî cereyanın zaferidir. Türk milliyetinin mübeşşirleri Anadolu’da neşrolunan beyannâmeleri, söylenen nutukları ve gazete yazılarını şüphesiz büyük bir ibretle okuyorlar. Boğulmak istenen bu cesur ve halâskâr fikir, Sakarya

Zaferiyle rüştünü ispat etti ve Türk ordusu o Türk nehrinin kıyılarında istilâ sürülerini nasıl mağlûp etti ise, millî cereyan da köhne irtica fikirlerini hezimete uğrattı. On sene evvel doğan çocuk, akıllara hayret verici bir hamle ve bir şevkle tehlikeler üstünden yürümüş, ateşler arasından geçmiş, demir mânialar iktihâm etmiş ve artık muzaffer olmuştur.

Sakarya muzafferiyetini ben en ziyade halâskâr fikrin bir zaferi gibi selâmlıyorum. Zira Sakarya, Türk milletinin istikbali için zarurî inkılâbın husûl bulduğu noktadır. On sene evvel hayal zannolunan zaruretler ve söylenirken ağızda, yazılırken sayfada gülünç olan fikirler Sakarya Zaferinden sonra artık “musaddak” bir mahiyet aldılar. İhtiyar emperyalizmin fırlattığı ok, genç milliyetinin ancak başına değdi ve beynini dağıtacak yerde, hafif bir sarsışla uyandırdı.

Millî fikir muzaffer olacaktı, fakat ne zaman? Bu sual iki sene evvel en imanlı kimselerin bile yüzünü demir bir kıskançla kısıyordu. Sakarya Zaferi bu muammânın müthiş perdesini sıyırdı ve şu bî-günah neslin çektiği ızdırıp ve uğradığı imtihanı kâfi gören mukadderat, tarihte pek az nesillerin idrak ettiği büyük saadetlerden birini de bize nasip etti.” (Faliş Rıfkı (Atay), “Millî Cereyanın Zaferi”, Dergâh, C.I, S. 1, 5 Ekim 1921)

Darwin de sizin gibi Türk düşmanı idi!

Batıda Türk düşmanlığının bir kaynağı Darwin'dir. Darwin Türk'ü aşağı görmüştür. Onun bir hesabı var; ya Türkiye'dekilerin hesabı ne?

Şu insanları maymundan türeten adam Charles Darwin (1809-1892), Türkiye'de de materyalist kültürün en gözde adamıdır.

Materyalistler, ısrarla insanların maymundan geldiğini ispat için bu adımın teorilerine sarılırlar.

Adamın maymun teorisinden başka bir de “üstün ırk” teorisi vardır ve Türkleri en aşağı tabakada göstermiştir. Dünyayı kana bulayan Hitler de Darwin'den aldığı ilhamla ırk sıralamasında Türkleri aşağılara itmiştir.

Darwin'in oğlu Francis Darwin, babasının ölümünden altı yıl sonra “Life and Letters of Charles Darwin” (Charles Darwin'in Hayatı ve Mektupları)'ını yayınladı. Bu kitapta Darwin'in özel mektupları ve hayata dair yazdıkları yer alır.

Darwin'in evrim teorisine toz kondurmayan materyalistler, adamın Türkler üzerine sözleri karşısında susmayı tercih etmişlerdir.

Darwin Türkler hakkında hükme “peşin” varmıştır; bir ilmî çalışma sonucunda değil. Yazdıkların hepsi yorumdur. ‘Geri ırk’ ve Türkler

Darwin 3 Temmuz 1881 tarihinde W. Graham adlı bir bilim adamına yazdığı mektupta tabîi seleksiyon kavramına temas eder ve tabîi seleksiyonun “geri ırkları” eleyerek medeniyetin gelişmesine katkıda bulunduğu iddiasını dile getirir.

Darwin, “geri ırk” kavramına Türkleri örnek göstermiştir. İşte o sözleri:

“Tabîi seleksiyona dayalı kavga, medeniyetin ilerleyişine sizin zannettiğinizden daha fazla yarar sağladığını ve hâlen de sağlamakta olduğunu ispatlayabilirim. Düşünün ki, çok değil birkaç yüzyıl önce Avrupa, Türkler tarafından işgal edildiğinde, Avrupa milletleri ne kadar büyük risk altında kalmıştı; ama artık bugün bu fikir bize ne kadar gülünç geliyor. Avrupa ırkları olarak bilinen daha medenî ırklar, hayat mücadelesinde Türkleri tam bir yenilgiye uğratmışlardır. Dünyanın çok da uzak olmayan bir geleceğine baktığımda, çok sayıdaki daha aşağı ırkların çoğunun medenileşmiş daha yüksek ırklar tarafından elimine edileceğini görüyorum.”

Yuh be Darwin!

Darwin! Sen yalnız değilsin. “Türk” olup da o kadar çok Türk düşmanı var ki...İngiliz Gladstone: Türkleri yok

etmeliyiz

İngiliz Başbakanı Gladstone'un "Türkler insanlığın insan olmayan numuneleridir. Medeniyetimizin bekası için onları Asya steplerine geri sürmeli veya Anadolu'da yok etmeliyiz" demişti.

En büyük Türk düşmanlarından Gladstone'u tanımayanlara tanıtalım:

Tam adı William Ewart Gladstone'dur. 1809-1898 yılları arasında yaşadı ve İngiltere'de 1868-1874, 1880-1885, 1886 ve 1892-1894 yılları arasında dört defa başbakanlık yaptı.

Dinî bütün yetiştirilmiştir ve Hristiyanlık inancıyla Türklere ağır saldırıları olmuştur. 1876'da Bulgarlar isyan ettiğinde en büyük desteği sağlayan ve Avrupa'yı aleyhimize döndürmek için elinden geleni yapan da Gladstone'dur.

Gladstone, Rusların kışkırttığı Bulgarlara destek vermek için 1876'da, "Bulgarian Horrors And The Question of The East" (Bulgar Dehşeti ve Şark Meselesi) broşürünü yazmış, bu broşür Avrupa'da, Rusya'da büyük yankı bulmuştur.

Gladstone, Türkleri, Bulgarlara katliam yapmakla suçlar.

Gladstone'un en büyük destekçilerinden biri Darwin'dir. Gladstone'la toplantılara katılmış, Bulgar isyancılara maddî yardımda bulunmuştur.

Darwin! Hani sen ilim adamıydın... Delili ispatlı konuşurdun, siyasî tavırlara girmezdin?!

Şaşıracaksınız ama Türklere desteği Karl Marx (1818-1883) vermiştir. Marx, Gladstone'un Ruslarla işbirliğini kıyasıya tenkit etmiş "Polonya'daki Rus baskısı karşısında sesini çıkarmazken, Bulgaristan'daki Türk baskısını protesto etmenin bir riyakarlık olduğunu" yazmıştır.

Gladstone, Ermenilere de sahip çıkmıştır. 1894'te Ermeniler kıpırdanmaya başladığında Avrupa'da dağınık hâlde faaliyet gösteren Ermeni örgütlerini Londra'ya davet ederek onları yeniden organize etmiştir.

Gladstone, "Ermenilere yardım, insanlığa hizmettir " ve " Doğuyu ilerletip aydınlığa kavuşturmak isterseniz, Ermenilere istiklal veriniz " demiştir.

Gladstone, Türkiye'de Ermenicilik güderek Türkleri katil ilân edenler yabancılaşmış "aydın Türkler"i ve onların izlerine basan Neo-İslâmcıları görseydi, Türk düşmanlığını bu kerteye getirmez "İçlerindeki dostlarım benim için her şeyi yapıyorlar, o dostlarımın önlerine üç-beş kemik atsam yeter" derdi. Şimdi kemiği Soros atıyor. Sol liberaller "din" gibi inandıkları Marxizmin kurucusunun Türklerin lehine sözlerini biliyorlardı muhakkak. Ama Türk solunun "Türk" alerjisini Marx bile silmeye muktedir olamadığına göre, bunlarda Türk milletine karşı hıncın zihinlerinde nasıl kazınmaz bir tabaka oluşturduğunu anlamak pek zor olmasa gerekir.

ARSLAN TEKİN YENİÇAĞ